

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๓-๒๒๘/๒๕๕๓

พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๕ กำหนดคํานิยามคํ่าว่า นายจ้างในทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ว่า ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคลให้หมายความรวมถึงผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล เมื่อจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๑ (บริษัท) ย่อมมีฐานะเป็นนายจ้างของโจทก์ตามบทบัญญัติดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างโดยตรงของโจทก์ดังกล่าวมีฐานะเป็นนิติบุคคลมีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๖๗ ซึ่งบัญญัติว่า “ความเกี่ยวพันกันในระหว่างกรรมการและบริษัทและบุคคลภายนอกนั้น ท่านให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยตัวแทน” และบทบัญญัติว่าด้วยตัวแทนมาตรา ๘๒๐ บัญญัติว่า “ตัวการย่อมมีความผูกพันต่อบุคคลภายนอกในกิจการทั้งหลายอันตัวแทนหรือตัวแทนช่วงได้กระทำให้ไปชอบอำนาจแห่งฐานตัวแทน” ซึ่งหมายความว่ากิจการใดอันตัวแทนได้กระทำให้ไปชอบอำนาจของตัวแทนนั้นเป็นการกระทำของตัวการ จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นตัวการจึงต้องผูกพันต่อบุคคลภายนอกในการกระทำของจำเลยที่ ๒ ที่ได้กระทำให้ไปภายในวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ผูกพันรับผิดชอบเป็นส่วนตัวต่อโจทก์ดังกล่าว ที่ศาลแรงงานพิพากษาให้จำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยให้โจทก์โดยไม่ได้ระบุว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นส่วนตัวนั้นไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นส่วนตัวได้